

шествия. Тринадесетъ вѣка сж се изминжли отъ тава. Рѣка-та на врѣме-то, която не шгади ништо и противъ която ништо не уцѣлява, прѣобѣрнѣла е въ пустинни развалини, които за днешний човѣкъ не служатъ за друго, освѣнъ за направа-та или подправка-та на своя-та полурастурена колибка. Чудни събития, чудни врѣмена! Не е ли земя-та поприште, на която народи-тѣ миновать единъ слѣдъ другъ, за да си изигражтъ трагическа-та роля и да исчезнѣтъ единъ слѣдъ другъ, за да даджтъ мѣсто на нови, едвамъ ли съ пѣ-голѣми задатъци за дълговѣчностъ!

Одринъ.

Оставихъ на едно отъ пѣ-любопитни-тѣ мѣста на пѣтованіе-то ми — при само-то ми влизаніе въ Одринъ. Ти си мислишь Богъ знае какви чудеса штѣ ти опишѣ за тоя градъ, за който и башта ми много пѣти ми е приказовалъ съ вѣсхиштение.

Нѣ съзнай, че посѣштение-то ми бѣше повечето случайно, отъ колкото нарочно. Па и очаквания-та ми не бѣха до тамъ удовлетворени. Азъ мисляхъ да видѣ оный старъ Одринъ, за който бѣлгарски-тѣ царю сж проливали едно врѣме толкова-си човѣческа кръвъ. Што да видишь? Едно струпано прѣдградие, подиръ което идатъ стари-тѣ порутени стѣни, нѣкога непрѣстѣпни. Мрѣкноваше, кога влизахме въ старий градъ. Навѣж ни една тъмнина; по криви-тѣ и тѣсни пѣтишта владѣеше една вечерня суета, както се случова въ това обикновено врѣме. Ходжи-тѣ викаха отъ високи-тѣ минарета, кучета-та лаяха, масторски-тѣ дюкени се затваряха, кафенета-та се пълнеха. Старо-византийский характеръ на градъ-тъ се е съхранилъ едвамъ ли нѣ само въ мрач-